SVOBODA

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 69. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 14, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го КВІТНЯ 1988 Ч. 69. РІК XCV

ВІДБУЛИСЯ НАРАДИ КОМІТЕТУ 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УПЦЕРКВИ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — В суботу, 2-го квітня ц.р., тут в приміщенні Дому Української Культури відбулися наради Комітету 1000-ліття Хрищення України при Українській Православній Церкві в ЗСА.

На засіданні був присутній Блаженніший Митрополит Мстислав, який поблагословив наради та висловив свої цінні думки в справі якнайкращого підготування для урочистого відзначення 1000-ліття Хрищення України.

Згідно з порядком нарад, голови поодиноких комісій представили свої проєкти, які були ґрунтовно обговорені і остаточно затверджені членами комітету. Згідно з цією програмою святкування відбудуться в днях 6-7-го серпня ц.р. в Українському Православному Центрі при Церкві-Пам'ятнику Андрія Первозванного в Бавнд Бруку.

В зв'язку з тим комітет звертається із закликом до всіх стейтових і місцевих комітетів та до всіх настоятелів і парафіяльних управ Української Православної Церкви в ЗСА та у вільному світі підготовлятися до тих урочистих святкувань і з усіма своїми вірними прибути до Оселі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку на те велике історичне святкування Української Православної Церкви.

Засідання, яким проводив голова комітету д-р Анатоль Лисий, пройшло в атмосфері згоди й однодушности.

ДОПОВІДЬ НІМЕЦЬКОГО НАУКОВЦЯ

Ню Йорк. — Тут в суботу 16-го квітня ц.р., о год. 2-ій по полудні заходами Української Вільної Академії Наук у власному будинку, 206 Захід 100-та вулиця, відбудеться доповідь (англійською мовою) проф. Ганса Йоахіма Торке, директора Остевропа інституту при Вільному університеті в Берліні на тему: „The Unloved Alliance: Political relations between Muscovy and Ukraine during the Seventeenth Century".

Представники кредитової кооперативи вітали Владику Мстислава

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — У п'ятницю, 1-го квітня, о год. 10-ій ранку, представники Дирекції Кредитової Кооперативи св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., відвідали Блаженнішого Владику Мстислава з нагоди 90-их родин, складаючи щиросердечні побажання, та нагородили його скромним даром любови. Владика, не звертаючи уваги на ослаблене здоров'я, тепло прийняв делегацію в складі: В. Бабанський, І. Павленко, В. Росинський, О. Шевченко та М. Шульга.

В короткій розмові Владика жваво цікавився працею та досягненнями кооперативи, як рівнож поділився успіхами на церковній ниві, як духовного так і господарського характеру, особливо в ділянці видавництва.

Влаштовують передолімпійську імпрезу

Філядельфія. — Комітет Української Олімпіяди і Здвигу Молоді влаштовує тут в суботу, 16-го квітня ц.р., у приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру бенкет-бенефіс о год. 7-ій вечора. В мистецькій програмі виступатимуть: Зеня Тарчанин - Кунаш — сольоспів, при акомпаньяменті Галі Мазурок-Рей, та Театральна студія під керівництвом маестра Володимира Шашаровського. Ведучий програмою — д-р Ігор Кунаш.

Даток 40 дол. від особи, а весь дохід з бенкету призначений на покриття коштів Олімпіяди і Здвигу Молоді, що відбудеться в днях 27-30-го травня ц.р.

Семінаристи допомагають у п'єсі „Ярослав Мудрий"

Група семінаристів під час проби.

(Фото: Ярина Ференцевич)

Ню Йорк (О.К.). — Підготова до прем'єри історичної п'єси Івана Кочерги „Ярослав Мудрий" зближається до кульмінаційної точки і проби проходять щораз більше гарячково.

Як інформує Лідія Крушельницька, керівник Студії Мистецького Слова, малювання декорацій і оформлення сцени вже закінчено під вправним та повним посвяти керівництвом Володислава Клеха. Тут вона завважує, що особливе признання належиться одному з молодих помічників мистця, а саме Маркові Шуганові, що допомагав не лише у виконанні декорацій, але також у закупі потрібних матеріялів і у перевозі декорацій, з місця на місце, у складній проблемі приміщення їх в часі малювання.

Велику працю виконав професійний проєктодавець освітлення Юрко Ґречило, який працює в тому напрямі у американських театрах.

Звукові ефекти, так важливі у цій п'єсі, виконує Марко Сидорак у своєму студіо, при музичній консультації проф. Ігоря Соневицького.

Тепер ціла увага Л. Крушельницької зосереджена на виконавцях і на пробах, які відбуваються кожного дня. В останньому часі на велику радість режисерки включилися у виступ учні новіціяту в семінарії ЧСВВ у Ґлен Ков, які приїхали на студії з Бразилії. Ціла група їх приїздить на проби до Ню Йорку і в п'єсі буде виконувати ролі монахів, священиків, а двох із найстарших будуть боярами. Ця група з новіціяту поповнила ряди учнів Академії св. Юра, школи українознавства та сумівців і пластунів, які виконують в п'єсі групові ролі воїнів, боярів, монахів та інших.

В Ню Йорку вшанували Т. Шевченка

Ню Йорк (В. Л-ць). — Багатою і на високому рівні виконаною програмою вшанувала українська громада Ню Йорку в неділю, 27-го березня ц.р.л., у залі Фешен інституту поета і пророка України Тараса Шевченка. Концерт відбувся заходами Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділу УККА і у співпраці з Науковим Товариством ім. Шевченка. Голова НТШ д-р Ярослав Падох виголосив пристосоване до сучасних подій в Україні й діяспорі святочне слово, після відкриття Академії головою КОУАО ред. Ігорем Длябогою і виконанням „Заповіту" хором „Прометей" під диригентурою Михайла Длябоги і акомпаньяментом Ірини Пелех-Зварич, що його присутні слухали стоячи й пісні „Молітесь, братія", фрагменту із музичної драми „Гайдамаки" із гостинним виступом соліста-баса Стефана Шкафаровського; обидві пісні в муз. обробці К. Стеценка.

Творчість Т. Шевченка, його добу, його вплив на сучасників й дальші покоління, аж по сьогоднішній день, глибоко проаналізував д-р Я. Падох, відповідаючи на питання: що є причиною Шевченкової актуальности, де криється велика містерія його безсмертности його необмеженого впливу на усі дослівно прошарки українського народу у страшних часах русифікації України російським царським режимом? Частина відповіді на поставлені питання, заявив прелеґент, криється мабуть у самого Шевченка, в його словах: „Ми не лукавили собою, ми просто йшли", бо нарід завжди шанував тільки тих, які повністю були віддані ідеї, які були одержимими, а їхня одержимість промінювала і промінює на весь народ. Також його заповіти його слова заклику й потіхи а навіть картання та голошення найбільш гуманних ідей — „єдиномисліє і братолюбіє пошли", актуальні

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ ПРО ГОРУ СИНАЙ

Ню Йорк. — Літературно-Мистецький Клюб у своїх приміщеннях 136 Друга авеню, в п'ятницю, 15-го квітня ц.р., о год. 7-ій вечора влаштовує імпрезу з доповіддю-лекцією д-ра Ярослава Туркала на тему: „Гора Синай та монастир св. Катерини", звидживання біблійної гори десятьох заповідей та найстаршого християнського монастиря. Доповідь-лекція буде ілюстрована кольоровими прозірками.

Друге знайомство з М. Хейфецом

Під час зустрічі в УНСоюзі (зліва): С. Стахів, д-р І. Флис, М. Хейфец, В. Сохан і І. Хамуляк.

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. М.). — Зустріч з цікавою людиною, з відомим політичним чи громадським діячем, з письменником — завжди приємна подія для української громади у вільному світі. А якщо це зустріч з колишнім політв'язнем совєтських тюрем і концтаборів, то подія подвійна. Бо ті, що приїжджають до нас „з того світу" — із-за Залізної завіси, привозять зі собою подих рідної землі, частину того тепла, яке ми залишили колись там, на батьківщині. Ми згадуємо тоді роки свого поневіряння, мандрівку на чужину і радіємо, що і їм вдалося вирватися з „раю", що і вони нині з нами на вільній землі.

Останнім часом таких зустрічів було у нас немало. Ми слухали спокійні розповіді довголітнього в'язня польських і совєтських тюрем Данила Шумука, у багатьох містах Канади і ЗСА громади гостили незламного борця за права Української Католицької Церкви в Україні Йосипа Терелю та його дружину Олену, а недавно вони приїжджали і до Ню Йорку. Ми ловили кожне слово вчорашніх політичних в'язнів Миколи та Раїси Руденків і тайкома змахували непрошену сльозу, коли письменник читав свою поему „Побачення".

Михайло Хейфец не приїхав з України. Родом він з Ленінграду. Уже вісім років як його „видворили" зі Совєтського Союзу до Ізраїля, де він працює науковим співробітником Єрусалимського університету. Українською мовою володіє слабо, хоч розуміє все, бо „вивчав" її у Мордовських таборах, спілкуючись з українськими дисидентами і політичними в'язнями, зокрема, з покійним нині поетом Василем Стусом, з Вячеславом Чорноволом, Зоряном Попадюком, з Миколою Руденком, Василем Овсієнком та багатьма іншими. Про них, про роки неволі і сподівань, проведені за колючим дротом, про дружбу і єдність в'язнів різних національностей — мучеників ҐУЛагу — М. Хейфец з теплотою розповів у своїй збірці нарисів під назвою „Українські силюети", що її він присвятив „Українському другові Е.М.". Книга вийшла кілька років тому у видавництві „Сучасність" російською мовою, а відтак у перекладі на українську. Вона швидко знайшла своїх читачів, бо українці у діяспорі завжди цікавляться всім тим, що відбувається на рідних землях, а в ній частка нашої історії, писаної кров'ю серця кращих синів народу. Так відбулося перше заочне знайомство з М. Хейфецом — автором „Українських силюетів".

Недавно відбулося друге знайомство з М. Хейфецом.

(Закінчення на стор. 3)

ПРОПОНУЮТЬ ВСТАНОВИТИ ДЕНЬ БАЛТІЙСЬКОЇ СВОБОДИ

Ню Йорк, Н.Й. — Республіканський конґресмен з Ню Йорку Билл Ґрін підтримує проголошення 14-го червня Днем Балтійської Свободи.

Б. Ґрін разом з іншими 42-ма членами Палати Репрезентантів пропонує законопроєкт, щоби визнати балтійські народи незалежними державами.

У запропонованому законопроєкті говориться про те, що Латвія, Литва і Естонія були колись незалежними державами, які 14-го червня 1941 року насильно були прилучені до Совєтського Союзу. Говориться й про те, що це є дуже важливим для цих народів мати підтримку американського Уряду в їхніх стремліннях до свободи. Як відомо, Уряд ЗСА досі не визнає насильно прилучених балтійських народів до СССР.

Дату 14-го червня вибрано тому, що в 1941 році в цей день почалося масове вивезення балтійців Москвою до Сибіру.

Учні в Дітройті ставлять п'єсу з нагоди Тисячоліття

Дітройт (В.Б.). — Щорічна театральна вистава української середньої школи Непорочного Зачаття в Дітройті відбудеться в п'ятницю, 29-го квітня, ц.р., о год. 7:30 вечора.

Вшановуючи Тисячоліття Християнства в Україні, школа ставить історичну п'єсу Володислава Ковальчука п. н. „Великий Князь Володимир", в режисурі мґр Віри Андрушків і Христі Козак, при видатній допомозі проф. Марії Гарасевич та Андрія Лятишевського і Дамяна Козака. Декорації мистця Юрія Козака, музичне оформлення Лесі Гнатюк.

Пропам'ятну афішу з портретом Володимира Великого виконав мистець Ярема Козак. Стилеві історичні строї проєктовані Н. Григорчук. Ця п'єса була вже ставлена у Львові з нагоди 950-ліття Християнства в Україні.

ДОПОВІДЬ Д-РА І. ГОЛОВІНСЬКОГО

Ню Йорк. — Тут в суботу 16-го квітня ц.р., о год. 5-ій по полудні Наукове Товариство ім. Шевченка влаштовує імпрезу з доповіддю д-ра Івана Головінського на тему „Вплив християнського світогляду на збірну підсвідомість". Імпреза відбудеться в будинку НТШ 63 Четверта авеню, між 9-ою та 10-ою вулицями.

У СВІТІ

БОРЦІ ЗА СВОБОДУ І незалежність Афганістану заявили, що вони не мають наміру рахуватися з договором, який буде підписаний у Женеві. Дієґо Кордовез, який виступає від імени ООН як посередник на женевських переговорах між делеґаціями кабульського режиму і Пакістану, що представляє інтереси муджагедінів, сказав, що текст угоди, схвалений обома сторонами, практично готовий до підписання. Муджагедіни мають намір не припиняти збройної боротьби до того часу, поки Совєтський Союз і його маріонетки не заберуться з Афганістану, сказано в комунікаті, розповсюдженому у Пешаварі від імени союзу афганських борців за свободу.

НАПЕРЕДОДНІ ЗАПЛЯНОВАНОЇ на кінець травня зустрічі на вершинах до Москви прибула делеґація з 400 американських промисловців для переговорів про взаємну торгівлю. Одночасно в Москву прибув секретар Департаменту торгівлі ЗСА Вілліям Веріті. Прибувши в Москву, В. Веріті дав журналістам інтерв'ю на летовищі Шереметьєво. Він сказав, що Вашінгтон підтримує розвиток мирної, взаємовигідної торгівлі і економічних відносин з Совєтським Союзом і що, на його думку, під час переговорів сторонам вдасться підписати нові торговельні договори. Цього тижня відбудеться чергове, десяте з черги засідання двосторонньої торговельної комісії, створеної у 1973 році, для спільної координації торговельних організацій двох країн. Нинішні торговельні переговори відбудуться за півтора місяця до того, як у Москву прибуде президент ЗСА Роналд Реґен, щоб відбути тут свою чергову особисту зустріч зі совєтським лідером Міхаїлом Горбачовим.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ГАЗЕТА „Правда", генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов заявив голові Палестинської Визвольної Організації Ясірові Арафатові під час його перебування у Москві, що Кремль зі зрозумінням ставиться до „тяжкої долі палестинського народу". М. Горбачов сказав, що „справа палестинців користується заслуженою міжнародною підтримкою", додавши при цьому, що СССР одночасно визнає вимоги Ізраїля на гарантії безпеки. „Вирішення цієї справи, — сказав Горбачов, — є необхідним елементом встановлення міцного миру на Близькому Сході, миру, основаного на дотриманні міжнародних законів".

АФГАНСЬКІ ПАРТИЗАНИ збили літак АН26 совєтського виробництва, який летів недалеко від кордону зі Совєтським Союзом. На покладі літака перебували як афганські військовослужбовці, так і цивільні особи. Всі 29 осіб, які були в літаку, загинули. Ні одна з семи груп муджагедінів, які борються за незалежність країни проти комуністичного режиму Наджібулли, не взяла на себе відповідальність за збиття літака із комунікату опублікованого в Афганістані, неясно чи збитий літак виконував рейс афганської летунської компанії „Бахтар", чи це був транспортний літак совєтських військово-повітряних сил. У повідомленні говориться, що серед пасажирів літака було двоє дітей. Президент Наджібулла висловив співчуття родинам загиблих. Совєтська телевізія осудила дії афганських партизанів, які збили літак „напередодні закінчення воєнних дій в Афганістані і виведення з країни совєтських військ".

НА СКЛАДІ БОЄПРИПАСІВ пакістанської армії, розміщеному між Ісламабадом і Равальпінді, стався сильний вибух. В результаті детонації вибухнули тисячі ракет і гранат, які охопили значну площу, включаючи житлові райони обох міст. За попередніми офіційними даними, від вибуху загинуло 75 і поранено 850 осіб. Газета „Муслім", що виходить в Ісламабаді, повідомила, однак, що загибули сотні осіб. В урядовому повідомленні наводяться дані лише про жертви серед цивільного населення. Командування пакістанської армії покищо тримає в таємниці кількість загиблих військовослужбовців. Ракети і осколки серйозно пошкодили будинки американської і китайської амбасад, однак ніяких повідомлень про жертви серед іноземців нема.

СОВЄТСЬКА ТЕЛЕВІЗІЯ ПЕРЕДАЛА РЕПОРТАЖ ПРО ВЕЛИКОДНЄ БОГОСЛУЖЕННЯ

Київ. — Як повідомив кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Билл Келлер, вперше за роки свого існування совєтська телевізія у випуску новинок кілька хвилин передавала репортаж з церкви, де відправлялося пасхальне Богослуження.

Вліті цього року Православна Церква в СССР буде відзначати 1000-річчя Хрищення Київської Руси-України. На урочистості запрошено багато ієрархів зарубіжних церков. Тому, пише кореспондент, нинішнє святкування Великодня, а точніше ставлення до нього офіційних совєтських властей, є до деякої міри пробним каменем тих змін, які, на думку деяких віруючих у Совєтському Союзі, відбуваються у ставленні держави до релігії.

В столиці України Великодній тиждень закінчився всенощною у Володимирському соборі, де до великої кількости віруючих митрополит Київський Філарет урочисто проголосив: „Христос воскрес!" Напередодні ієрарх дав інтерв'ю журналістам, в якому, зокрема, сказав: „У відношенні суспільства до релігії відбувається психологічне зрушення. Якщо досі релігія вважалася гальмом у розвитку суспільства, то тепер церква користується тим, що наше суспільство вступило в період духовного і морального відновлення".

Митрополит сказав, що в країні тепер відкриваються раніше відібрані від церкви храми і монастирі, наприклад, відомий Данилівський монастир у Москві. Він також зауважив, що найближчим часом, можливо, будуть внесені деякі зміни в законодавство про релігії, що діє в СССР. Ці закони, прийняті в 1929 році, нагадує Б. Келлер, накладають надто великі обмеження на діяльність релігійних організацій. Згідно з ними, багато віруючих, які не хотіли примиритися з тим принизливим становищем, в яке совєтська влада поставила Церкву, довгі роки провели у в'язницях і таборах.

Багато віруючих вважає, що доти, поки Церква буде підпорядкована державі, поки вона змушена слухати вказівок чиновників з Ради у справах релігії і миритися з проникненням в її ряди співробітників КҐБ, свобода совісти в Совєтському Союзі так і залишиться пустим звуком. У розмові з журналістом вірні говорили, що, як і колись, багато людей не наважуються хрестити дітей у церкві, вінчатися чи запрошувати священика на похорон близьких, побоюючись втратити працю, а члени партії — негайно позбутися партійного квитка. Майже ніхто з тих, що ходять до церкви, не вірить, що священик має право дотримуватися тайни Сповіді. „Один вечір у церкві — і ви можете назавжди позбутися місця в суспільстві", — зауважив український правозахисник Сергій Набока.

Після приходу до влади Міхаїла Горбачова три роки тому, нагадує газета „Ню Йорк Таймс", уряд дозволив відкрити кілька церков з багатьох храмів, закритих Сталіном і Хрущовим. Однак 7,000 діючих церков у країні — надто мало, якщо взяти до уваги, що до революції 1917 року в Росії було відкрито 54,000 православних храмів.

Багато киян пам'ятає, як в 1970-ті роки у Великодні дні до переповнених церков під'їжджали автобуси з дружинниками, і комсомольські вожаки з мегафонами заманювали молодь у „молодіжні кафетерії", відкриті як виняток до пізньої ночі, де заради того, щоб відтягнути молодих людей від церкви, показували спеціяльні цікаві закордонні кінофільми.

Сен. Р. Бирд уступить з посту провідника Сенату

Вашінгтон. — Після роздумувань впродовж місяців сенатор Роберт Бирд, демократ з Вест Вірджінії, заявив, що з кінцем року звільняє місце провідника більшости в Сенаті ЗСА і тим самим відкриває можливості новому демократичному проводові з вибором нового президента.

Останніми часами 70-літній Р. Бирд часто попадав під критику своїх колеґ, які твердили, що його провід сенатської більшости не відповідає модерним методам і після 11-ох років час його замінити. Рішення Р. Бирда відкриває широко двері на змагання за провідне місце, якщо демократи й надальше у цьогорічних виборах здобудуть більшість місць в Сенаті.

Залишаючи засідання сенаторів-демократів, що відбулися за закритими дверима, три із присутніх демократів сказали, що змагатимуться за позицію залишену сенатором Р. Бирдом: Даніел Іную, з Гаваїв, Бенетт Джансон з Луїзіяни і Джордж Мічелл з Мейну. Зголошені кандидати не надто відмолодять цю позицію, бо ніхто з молодих не виявив охоти кандидувати.

Сам сенатор Р. Бирд відходить з проводу, але Сенату не буде покидати, бо заразом проголосив, що кандидує на перевибори.

В АМЕРИЦІ

КОМІСІЯ РИМО-КАТОЛИЦЬКИХ єпископів ЗСА у пропонованому рапорті рекомендує поширити ролю жіноцтва в рядах Церкви у всіх ділянках за винятком священства. Говориться й про дальшу заборону штучних засобів проти заплідненння, але теж пропонується щоби обидві справи були більше детально розглянені в майбутньому. Ще багато змін буде у цьому рапорті поки його представлять до голосування зборові американських єпископів в листопаді ц.р., і аж тоді воно стане офіційною напрямною Римо-Католицької Церкви в ЗСА.

НА ДУМКУ БАГАТЬОХ знавців, що сьогодні ведуть боротьбу з наркоманією в ЗСА, ці зусилля не мають великих успіхів тому, що Уряд ЗСА всі свої сили витрачає на боротьбу з постачальниками замість того, щоб натиск зробити на споживачів наркотиків в країні. Це, на їхню думку, неправильна політика ЗСА тільки загострює непорозуміння поміж ЗСА і країнами через які перевозять наркотики, зокрема стратегічно важливими країнами Центральної Америки.

РЕЧНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту Чарлз Редман, заявив, що ЗСА вповні погоджуються та підтримують уряди Кувейту і Кипру у їхній відмові терористам, які захопили літак та вже досі вбили двох кувайтських військовиків. Як відомо, терористи, які захопили літак, домагаються звільнення з тюрми в Кувайті 17 мусулманів засуджених за участь в збомбленні французької та американської амбасад.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to „Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті, дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і money orders виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Церкви повні українського люду

Американське суспільство все ще переходить процес лібералізму і все ще немає відважних американських публіцистів, які поставили б крапку над „і", що лібералізм був і є нещастям Америки. Від часу злощасного прогнання молитви з публічних шкіл Верховним Судом, як „протиконституційного" діла (1963), всі поважні педагоги і психологи погоджуються, що понизився стан науки у школах, занепала дисципліна, появилися небувалі до того часу випадки перепачковування до кляс револьверів і складаних ножів на масове користування вихованцями наркотиків і масова вагітність малолітніх школярок. Не може бути кращого доказу на дальше панування лібералізму в Америці, як факт, що між первісними сімома, тепер вже тільки трьома демократичними кандидатами на президента нема ні одного, який не належав би до лівого крила цієї великої і колись славетної політичної партії.

І тому був острах, чи ця атмосфера лівизни в Америці не матиме поганого впливу на українську громаду, на українських людей, діти яких щоденно знаходяться у гурті американської молоді. І ось ми дістали прегарний доказ, який сповняє нас гордістю і радує серця, що наша українська громада здорова, що вона лине до християнської Церкви та вона шанує і плекає релігійну традицію. У минулу і попередню неділі святковано за новим і старим стилем найбільше в році свято Воскресення Христового. Покликаємося на наочний приклад української католицької церкви святого Юра в Ню Йорку. У Страсний Четвер церква була вщерть повна. У Велику П'ятницю чотири черги вірних стояли від дверей аж до Плащаниці, і потому посувались, щоб приклякнути і віддати поцілунок, як символічний доказ вірности замученому на хресті Ісусові. На сам Великдень, у неділю, церква св. Юра у Ню Йорку, де Богослужбу відправляв Владика Василь Лостен із Стемфорду у сослуженні пароха церкви, генерального вікарія о. ігумена Патрикія Пащака і о. Ґолдейда Лева — люди стояли, не маючи ні одного порожнього місця у великій святині. І те саме діялося по всіх церквах — католицьких і православних, по всій Америці. У церкві-пам'ятнику св. Андрея у Бавнд Бруку маса вірних прославляла гарну погоду, бо стояла надворі, не помістившись у святині. І були між тими вірними люди різного віку, чоловіки і жінки, юнаки і дівчата. І ніхто їх туди силою не заганяв, і хіба тільки дуже малих дітей матері вели за ручку, а то всі йшли самі з доброї непримушеної волі, виключно тому, що вважали просто за річ неможливу не піти до церкви на Великдень. Один земляк з України, вийшовши в минулу неділю із церкви св. Юра в Ню Йорку, сплеснув руками з жалю, що не взяв із собою фотоапарату, щоб зробити світлину із цієї маси народу, яка залягла під церквою і ще не розійшлась та приглядаючись, як шкільні діти виводять гагілки. „Така світлина була б сенсацією для моєї рідні в Україні".

Очевидно, це ще далеко не доказ, що в українській громаді все в порядку. Нема бо того порядку, громада розсварена, нема одної репрезентаційної централі, нема одного всіма шанованого лідера, а недоліків є більше, як пальців на двох руках. А проте заповнені українськими людьми церкви на Великдень — це таки картина, що сповняє оптимізмом. Хай навіть багато з отих наших земляків не йшли до церкви з побожности, а тільки тому, що „так треба", що „так лицює", то й це добрий знак, що існує ще жива традиція й існує пошана для релігійно-церковної традиції. А що Христова віра є фундаментом усього, що на тому фундаменті творить людина, то ці церкви, повні українського люду на Великдень, православних і католиків і напевне євангеликів, — це таки аргумент у руках оптимістів, а не песимістів в руках тих, які вірять у Воскресення, як чуда чудес, що його міг довершити тільки Син Божий.

ЛЕТУНСЬКА КОМПАНІЯ „Аляска ейрлайнс" заплянувала на 31-го травня пробний летунський переліт між містом Ном (Аляска) і селищем Провидіння, розташованим на побережжі Берінгового моря (Чукотка). Цей рейс покищо не дістав офіційного схвалення зі совєтської сторони, але його організатори впевнені, що совєтські влади [illegible] поставляться позитивно.

Іван Боднарук

ПРО ЛІКВІДАЦІЮ УКЦЕРКВИ

II.

ОО. Редемптористи дістали від Митрополита Шептицького церкву Успення і оснували свій манастир у Тернополі у вересні 1931 року. Туди приїздив часто й Владика Чарнецький, великий науковець і знавець церковного Сходу. Ходив завжди дуже скромно одягнений: не любив носити єпископських відзнак, виглядав, як простий ієромонах-редемпторист. В час першої большевицької окупації Галичини перебував у манастирі ОО. Редемптористів у Львові при вул. Зиблікевича. Німці не дозволили йому виїхати на наші північні землі й Владика Чарнецький мусів сидіти у Львові, як колись Владика Боцян. У Львові й залишився, коли большевики вдруге займали Західню Україну. Тут його арештували нові окупанти, коли ліквідували нашу католицьку ієрархію після смерти пропагатора Унії Митрополита Шептицького.

Польща, хоч католицька держава, також переслідувала Українську Католицьку Церкву. Свідоцтвом того може бути пророчистий факт, що вона по-варварськи обійшлася з перемиським владикою Йосафатом Коциловським. У своїй книжці „Між Сяном і Дунайцем" розказує Ст. Шах таке: „Оповідала мені одна монахиня, Сестра ЧСВВ, (яка була свідком депортації Єпископа Коциловського поляками), перебрана за міщанку з Засяння, що по арештуванні польською поліцією Йосафата Коциловського і його канцлера о. Миколу Грицеляка, єпископська палата з цілим устаткуванням й неоціненими грамотами (старинними портретами єпископів і консисторським архівом), була впродовж трьох днів виставлена на продаж. Дивно, що з римо-католицького духовенства ніхто не став в обороні. В руках цієї монахині залишилася з того часу лише 'юска піноока' яка впала Владиці з голови, коли його, сидячого у фотелі, насильно висаджували перед палатою на тягарове авто, а діти по цій сцені разом із юрбою придивлялися, підняли її з землі і нею, наче м'ячем, бавилися. Ця, нині старша вже, мати-монахиня (нині на еміграції) відібрала цю 'піюску' і сховала її."

Священик Іван Лебедович подав у книжечці „Бірчанщина — Страдальна Земля" лише незначну частину переслідувань українського населення поляками на наших західніх землях. Поляки розібрали церкву в Бірчі, щоб по українцях і сліду не було. Вони зруйнували наше найстарше в Галичині єпископство в Перемишлі. Вбивали наших священиків і вірних, як це роблять півдикі африканські племена з католицькими місіонерами в Африці.

Доля українських католицьких владик не оминула теж Владику Павла Гойдича, нашого єпископа на Словаччині. Арештували і його, хоч терен його дієцезії, Пряшівщина, не увійшов у склад СССР. Народився 17-го липня 1888 року, священичі свячення одержав 1911 року, а 1922 року став Василіянином. Іменований єпископом Пряшівської дієцезії 1927 року, був засуджений 1951 року на 30 літ тюрми й помер у комуністичній тюрмі 19-го липня 1960 року. Боровся проти дальшої словакізації Пряшівщини, яку колись у цілості заселювали українці. Разом із ним арештували його помічника Владику Гопка, а духовну семінарію закрили.

У всіх своїх наступах на Українську Католицьку Церкву змальовували її большевики, як знаряддя загарбницької політики Ватикану, „який накинув примусово від віків православному народові" свою догматику, свої церковні канони і свій богослужебний чин.

Коли Українська Католицька Церква залишалася без пастирів, створили большевики так звану Ініціятивну Групу, що її очолив апостат д-р Костельник, колишній редактор релігійних видань. Г. Костельник, Михайло Мельник і Антін Пельвецький, як кажуть, після „убєдітельних" переговорів з КҐБ звернулися листом до Ради Народних Комісарів УССР з проханням дозволити їм розпочати акцію в справі возз'єднання Греко Католицької Церкви з „рускою православною Церквою". Цей дозвіл уповноваження на проведення цієї акції дано згаданим прохачам урядовим письмом 18-го червня 1945 року, а підписав його П. Ходченко, „уповноважений РНК СССР у справах русько-православної Церкви при РНК УРСР". Дня 18-го березня 1946 року створений Костельником і його однодумцями Синод Греко-Католицької Церкви, остаточно завершив згадану акцію, ухваливши об'єднати Греко-Католицьку Церкву з „Руською Православною Церквою", себто підпорядкувати її Москві.

Костельник при допомозі КГБ їздив по деканатах та намовляв священиків і дяків приступати до Ініціятивної Групи. В березні 1946 року скликано „Собор" до Львова, на який прибуло 204 священики і 12 світських. Після промови Костельника виступали два священики-відступники, Мельник і Пельвецький, вже, як висвячені православні єпископи, та враз з Макарієм, яко-

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Ірина Камінська

Про виступ Авангардного Театру в Чикаго

Існування і праця **Авангардного Театру знайшли** вже широкий відгомін в пресі, наросло зацікавлення і... контроверсії. Чикагська публіка зустрілась з цим театральним колективом 27-го лютого 1988 року, зустрічалась вперше, із великим зацікавленням. **Місяць раніше, 30-го січня** 1988, Авангардний Театр гостював у Дітройті з тою самою програмою і про цей виступ написав Володимир Баран. Дозволю собі передати мій спосіб розуміння п'єс і гри, та подати свою інтерпретацію, оглядаючи і **сприймаючи представлення** в Чикаго.

Театральний спектакль складався з трьох різних коротких п'єс, трьох різних авторів: Ігора Костецького — „За вісім хвилин", Славоміра Мрожека — „Посеред **моря" і Самюеля Бекетта** „Катастрофа". Добір п'єс дуже цікавий — вони, представлені п'єси, різні, але аналізуючи їх глибше, можна знайти щось спільного,а саме — „як з людської істоти народжується людина" (цитата із програмки).

Початок першої п'єси показує редакцію, яка функціонує як зразок типічно бюрократичної системи. Гра акторів знаменито відтворює атмосферу, в якій постає особлива „порода людей" без особовости сліпих виконавців, бездушних гвинтиків або комбінаторів, які знаходять різні викрути, щоби тільки не брати на себе обов'язку. Головний редактор, якого „я" лунає у всіх відмінках, без уяви, без вичуття ваги подій, користується втертими зразками — важливе тут щоб згідно з **годинником. Кимсь іншим**, протилежним є погорджуваний Костич. У нього ентузіязм до праці, до обов'язку. Він, пересічний, несміливий, боязливий („я навіть клітку з пташкою держу в редакції, щоб жінка не знала"...) у сприятливих обставинах — контакт і дискусії із сильнішою індивідуальністю (сестра вдови), визволяється із дотеперішніх загамувань і стає повноцінною людиною, готовою до дії, згідно з внутрішньою настановою, готовий до протесту. Фінальна сцена **танець вдови з Костичем, у** найменш відповідному до цього моменті-це власне протест проти диктату, проти бездушного проєктування промов, де лиш слова, без розуміння і чуття. Гра Костича — Андрія Винницького, першорядна. І мімічно, і в інтонації голосу і в інтерпретації. Обидві жіночі ролі теж дуже добрі. Для наголошення окремих сцен дуже цікаво використані **і світло-тіні і звуки**.

Друга п'єса „Посеред моря" — С. Мрожека, нелегка до сприймання, в ній багато умовностей. Пливуча дараба посеред моря, „посеред моря людської історії", (з **програмки) отже неважливе** географічне положення, — підкреслена крухість тієї дараби, якоїсь життєвої бази. Вимова п'єси (в моєму відчутті) — троє людей знайшлись у примусовій ситуації, їм грозить смерть, в цьому випадку голодова.

Пошуки способу рятунку, відслонюють три різні етично-моральні постави. Показують, як „людська істота" може стати крайньо нікчемна у спільному нещасті, думаючи про своє збереження. Найвища загроза є тією пробою, яка визволяє в людській істоті або низькі інстинкти, які підшіптують сягати по нелюдяні способи для пережиття. Тут і крутійство і брехня і використання своєї влади супроти слабшого, він якийсь вождь... Другий тип скоро орієнтується на сильнішого, він готов безкритично, сліпо виконувати все, щоби заховатися, зберегти себе.

Третій, інший від самого початку: прямий, довірчивий, досить непорадний, непорадний і у власній обомобороні. Одначе в час внутрішньої боротьби, передумання, він зумів знайти мотивацію його жертви. Це допомагає йому вийти поза бар'єр страху, перемогти власну слабість — його тіло допоможе перетривати **двом людським істотам, байдуже, що неварті вони** того. Кінцева сцена доказує, що і в тих двох так негативних, є резерви чогось шляхетнішого. Ця сцена була дуже добре зроблена. Постає питання, чи актори у своїй грі весь час були переконливі, чи зуміли віддати всі ті тонкощі людських реакцій в дуже складній ситуації, загрози для життя, де конфлікти в двох виразних площинах — психологічно-етичній і навіть політичній. Чи голодні люди (чи в якійсь іншій скрайній ситуації) так свобідно стрибають? Чи потрібні були пересадні засоби, як млинок до м'яса, чи порошок до чищення — це не допомагало розуміти трагізму положення, ані не осміщувало людських хиб.

Поставлена п'єса Мрожека теж потверджувала, поставлену в програмці тезу ...„з людської істоти народжується людина", у вмінні виграти внутрішню боротьбу, перемогти страх, знайти мотивацію. **Зенон Вашук** — Малий, дуже добре відтворював свою ролю.

Третя п'єса С. Бекетта, знаменита в своїй інтенції, посвячена Гавелу, чеському нескореному, дуже добре заграна. Тут вже зформована людина, з міцним духом (лицем), хоча фізично квола в остаточному розрахунку зі всіми способами її змінити, виходить переможно, знаходить силу заховати лице. І тут, не тільки показана сильніша індивідуаль-

(Закінчення на стор. 4)

Юрій Р. Рибак

РОБІТНИЧІ КООПЕРАТИВИ

Тут у ЗСА поруч контролі великого капіталу групою людей, до якої щораз більше допускають чужинців, є теж поле до попису і малому капіталові. Туди, між іншим, можна б зараховати і робітників, що мають змогу контролювати свій власний варстат та у найширшому цього слова понятті бути „власним босом". А до здійснення цього бажання провадять різні дороги, що в'ються по території законів права та економіки і зустрічають різні можливості. Ось хоча б для оснування нового підприємства група робітників збирається і постановляє разом почати бизнес... Знову ж, коли підприємство вже існує, а його власник заміряє продавати, то тоді працівники можуть рішитись на купно... Врешті, коли фірму закривають, бо не оплачується, тоді працівники самі її набувають з пляном зробити доходовою...

Це все гарно, одначе чи завжди працівник, що є власником фірми теж її контролює? Ні!... Щоб запевнити демократичний контроль він мусить звернути увагу на два моменти, а саме: мати право до вибору членів Надзірної ради голосом, що побудований на принципі „одна особа — один голос"; мати доступ до участи в управлінні, себто кожний „шеровець" одержує інформацію, яка дає змогу зрозуміти хід підприємства та управнює активно слідкувати за діяльністю. Коли ж „шеровець" занедбає своє право, то може довести до цього, що фірму контролюватиме банк, або самі тільки керманичі.

Для здійснення своїх намірів робітники мають змогу — залежно від роду податків і фінансових вимог — вибрати одну з двох правних форм підприємства, а саме: Employee stock Ownership Plans (ESOPs), або робітничу копеперативу (Worker Cooperative).

Сім відсотків усіх працюючих американців згуртувались коло 7,000 ESOPs, а тільки у сімсот з них більшість шерів є в руках робітників та, на жаль, повний демократичний контроль вони виконують лише в дуже маленькому числі підприємств.

Знову американські робітничі кооперативи, в числі яких 200 одиниць, є властиво ембріоном оптимістичного розвою цього роду кооперації. Для практичного примінення основної ідеї кооперації у ЗСА може бути прикладом теж і наша етнічна група, що чомусь пішла тільки одним крилом, а це творенням кредитівок. Правда, тут є гарні осяги, однак це не вдоволяє наших кооперативних провідників, мовляв, коли б так більше наших людей záктивізувались тоді і не одне можна б здійснити.

На основі доступних матеріялів, що його передало Індустрійне кооперативне Товариство (ICA — Industrial Cooperative Association, Somerville, Ma.), можна довідатись про існування робітничих кооператив не тільки у ЗСА, але і в діяспорі. Багато кооператив характеризує використання особистої індивідуальности в задумах, як кераміка в Італії, будівельна діяльність у Франції, вжиток розвагових човнів на озері у Шотляндії, продукція кави в Нікарагуа, дерев'яна різьба в Гондурасі і т. п... Сама ж величина кооператив різна, від кількох бо до сотень працівників, а місце осідку не конечно вирішує особливе довкілля.

Для американців цікаве це, що їхня перша робітнича кооператива постала у 1794 році, коли група штрайкуючих шевських робітників зорганізувала фабрику чобіт і черевиків у Балтиморі, Мериленд. А в Европі система кооператив басків у Еспанії, що нині нараховує 100 крамниць із 25,000 працівників, зачала у 1956 році від одної крамниці, де працювало 25 осіб.

Як приклад повноуспішного перебрання компанії робітниками наводять Seymour Specialty Wire Company в Коннектикаті, що їх при спільній допомозі громади купили робітники, коли головний властитель рішився її продати. Річний оборот (sales) у 1985 році виносив 30 мільйонів долярів, що робить її найбільшим демократичним власником в Америці.

Робітничі кооперативи процвітають в Европі. Згадаймо хоча б Італію, де чотири організації, кожна з членством різних політичних партій, охопили в 1982 році 22,000 кооператив, а французький рух робітничих кооператив записав у свої реєстри майже 1,300 членів. Довідник із Великобританії з 1984 року, подає, що на їхній території є 800 кооператив.

Та не легко стелиться дорога, де ось представник товариства американських робітничих кооператив звернув увагу на складну фінансову сторінку, де члени мають заковику з отриманням позик від банків на розбудову підприємства. Тому стає конечним творити власні кооперативні фінансові установи на зразок басків у Еспанії.

Минає 144 роки, коли в Англії, місті Рочдел, почалась „рочдельська традиція" кооперації, що була властиво відповіддю на тодішні потреби британської робочої кляси відносно праці та услуг. Від того часу кооперативний рух не заснув, а навпаки у своєму принципі підсилив досі характеристичні моменти, що віддзеркалюються у демократичній контролі, у чутливості громади на соціоекономічний вплив бизнесу та в зобов'язанні поширювати основи кооперації. Додаймо, що у багатьох випадках рух цієї ж ідеї збирає щедрі жнива і це там, де зерно родить народна нива.

Марічка

МОЇ ВЕЛИКОДНІ

II.

Дивна тиша окутує церкву і людей, що навколішках просовуються до плащаниці і набожно цілують рани Христові. Час від часу тишу прориває шепіт щирих молитов. У декого по лиці спливають сльози. Діти з онімінням слідкують за старшими.

І ось глуху тишу пробуджує страдальна пісня Пречистої Діви марії.

„Ой, сину, сину! За яку провину..." — Пливуть жалібні тони, відбиваються об білі стіни церкви, мішаються з хлипанням когось в кутку, під стіною. Понад головами людей коливається сум і німе ридання.

Мені защеміло в грудях. Тулюся до мами, що співає теж своїм маленьким голосочком з дивним виразом, вдивлена кудись в далечінь. Спрацьована рука тулить мою голову до себе. Дивне почуття тісного з'єднання з мамою огортає моє єство.

Мені хотілося заплакати, але у мене не було сліз. Вона дивилася кудись перед себе і наче бачила щось. Може бачила свої страсті, що були ще десь перед нею... Може бачила й мої теж... Може своїм материнським серцем читала свою і мою долю, що далеко перед нами обома формувала її, а згодом і мою долю...

„Я тебе ховала перед ворогами, я тебе купала гіркими сльозами"... — плакала, ридала Пречиста під хрестом розп'ятого, єдиного Сина... І ми з мамою чомусь скоріше вийшли, залишаючи всіх за нами.

Ми довго йшли мовчки. Мені хотілося питати маму про Матір Божу. Мені було її дуже жаль. Щось навіть тиснуло мене коло горла, та ми довго обоє мовчали. Поміж білими хрестами старого цвинтаря, біля церкви пошумлював високими смереками крадькома вітер. Було тихо. Здавалося, що завмер весь світ. Що завершилося щось величнє — тисячоліттями предсказуване пророками...

Субота. Оживає поспішно новий день. З ранку все ворушиться. Прибираються кімнати. Пахнуть свіжо помиті поли. Біліють побілені вапном стайні та овочеві дерева.

— Касуню, а підбіли ще й хлів свиням, бо такий задріпаний!

— Хлопці, а позамітайте подвір'я!

Два великі лебеді волочуть животами по землі, та заваджають. Їм теж ніраз не хочеться сидіти в саджавці, як звичайно.

Великдень. Ще сонце спало. Ще на світ не благословилося. Ще де-не-де подиркували сонно деркачі, як вже по хатах заблимали світельця, протирали діти заспані очі. Причепурювалися звечора приготовані кошелі зі свяченим — крашанками та барвінком.

Йдуть, перекликаються люди. Сусіди будять запізнених.

Я — в нових черевичках, що блистять, та муляють ноги задовгою дорогою.

„Та що там ноги! Важне — нові черевики і перший раз побачу, як святять паски!..."

У церкві і попід церквою повно людей. Тихенько покашлюють. Священик, старші брати, та прибрані дівчата у нових вишивках, стоять при таких же „своїх" нововишитих хоругвах — „фанах". Поправляють саморобні пестрі квіти в горі фанів, уставляються рівно, в два ряди, чергуючись віком, та церковними заслуженнями і готовляться до передвоскресного обходу, що вдруге імпровізує похорон Ісуса.

Та немає вже суму на лицях. Пливе радісна пісня воскресної надії; „Воскрес Ісус од гроба, яко-же прорече..." священик замикає церковні двері — Христовий гріб запечатаний...

І знову на мить все довкола завмерло! Торжественна хвиля чогось величного, віками повисла над землею.

І враз ранню тишу колихнуло могутнє — Христос Воскрес! І вдарив дзвін на дзвіниці. І задзвонили всі менші дзвони. Відчинилися двері — камінь гробу Христового відвалений! Співали всім серцем люди. Стріляли хлопці попід церквою з придуманих своїх „гармат". Будилися сонні хатки, будилася земля...

І заспівали ліси. Зашуміли могутні дуби. Маленькою крапочкою поніс свою дзвінку пісню Христові у синє небо маленький жайворонок.

* * *

Пройшли роки. Багато їх, як накувала була колись нам зозуля. Та не накувала щастя, як обіцяла. Життя брало нас у свої обійми... Мій травневий Великдень — найкращою писанкою мандрував зі мною по світі і украшав різні мої Великодні у колі моєї родини — дітей...

Та був один Великдень. Перший, післявоєнний на скитанні, що записався в мою пам'ять теж, та трохи інакше...

Німеччина — Ноймаркт. Під лісом великий перехідний табір. Примираючі з голоду, туберкульози, та інших знущань — нездатні вже до праці для Райху; насильно вивезені з різних, окупованих німцями земель, нещасники і ми, щойно привезені скитальці.

Проголосили кінець війни. Було це 25-го квітня, 1945 року. Табором потрясла божевільна радість. Сяють лиця. В очах блиски ілюзії повороту додому.

Дехто вже плянує якнайшвидший виїзд. — „Як тільки Америка розібє ще й комуну. А це станеться дуже незадовго, через два-три тижні!"

Обіймам і радости кінця немає. Усі такі близькі собі та рідні. Не було православних, не було католиків. Були всі однакові матері діти. З'єднані недолею, з'єднані двома страшними ворогами, з'єднані одною молитвою і вдякою Господеві за врятоване життя.

І був перший Великдень. Барак ч. 11. на краю ліса. Довгий, збірний стіл. Спільне, свячене снідання. І знову радість, христосування, голосні святочні вітання. Цілуються, співають, веселяться... і я між всіми, з почуттям загубленої стебелини... із сином, що ворушився в моєму лоні... Мої прочуття не віщували мені радісного повороту.

(Закінчення на стор. 4)

Багатолюдний ювілей

Павлина і Володимир Різники

Громада у Норт Порті-Ворм Мінерал Спрінгс на Фльориді відсвяткувала ювілей 50-літнього супружного життя Павлини і Володимира Різників дуже величаво та багатолюдно.

Бо дійсно, родина Різників — це заслужені громадяни, які від ранньої молодости аж до сьогодні працюють без перерви на політичному, культурному та громадському відтинках. Протягом свого життя вони очолювали ряд різних організацій, не занедбуючи своїх родинних обов'язків, бо виховали трьох синів та дали їм вищу освіту.

Пані Павлина — дитина свідомих українських емігрантів, народжена в ЗСА і ще не бачила України, землі її батьків, одначе досконало володіє українською мовою. Ціле своє життя посвятила ідеї української справи.

Пан Володимир також народжений в ЗСА, але вихований на рідних землях. Як студент Львівського та Празького університетів зустрічав багато визначних політичних та культурних діячів, які формували його світогляд та спрямовували на шлях праці для української ідеї.

У Норт Порті-Ворм Мінерал Спрінгс подружжя Різники мають багато приятелів, які за їхню жертвенну працю для громади поважають і люблять їх. Тому заля Українського Релігійного і Культурного Осередку ім. св. Андрія, де відбувався ювілей, не могла помістити всіх тих, які хотіли бути на цьому святі.

Ювілятів вітали о. митрат Т. Форостій, Л. Кириченко — заступник Осередку ім. св. Андрія, д-р Марія Квітковська — голова СФУЖО, Наталія Іванів — голова Українського Золотого Хреста й інші. Наспіло багато письмових привітів, між якими був і привіт від їхніх синів, в якому відчувалося велику пошану та любов до їх батьків.

В. Різник є першим і досі діючим головою українського Культурного Центру (вже 14 років від початку його заснування), а Павлина Різник очолює Комітет Оборони й Допомоги Політичним В'язням при Українському Золотому Хресті, власне цей комітет щойно недавно допоміг приїхати на лікування 13-літньому Маркові Рубанові, синові політичного в'язня. Тому і дохід із ювілею призначено наполовину — на Український Культурний Осередок ім. св. Андрія і на лікування спаралізованого Марка.

Міра Повх, імпрезова референтка Осередку ім. св. Андрія, яка провадила святом, між іншим, сказала: — „Ось тут перед нами прикладне супружжя, яке прожило 50 років і не тільки для себе і своєї родини, але все своє життя трудилось і для допомоги іншим. Найкращий доказ хто такі Різники, маємо ось тут у нас. Завдяки їхній відвазі, працьовитості і їхньому керівництву маємо сьогодні ось це приміщення і велику українську громаду, яка дальше зростає".

С. Мартюк

У поклоні Лесі Українки

У суботу 5-го березня, 62-ий Відділ Союзу Українок в Ґлен Спей влаштував імпрезу в пам'ять своєї патронки Лесі Українки. Імпрезу відкрила голова Відділу, Ірина Кіндрачук. Вона привітала всіх численно присутніх гостей та союзянок, а зокрема о. Юліяна — душпастиря української католицької церкви св. Володимира в Ґлен Спей. Отець Юліян допомагає дуже багато Відділові у його праці.

Привітавши присутніх, І. Кіндрачук сказала кілька слів про найкращу дочку українського народу, творчість якої є невмирущою, доки житиме українська нація.

Після того голова передала ведення імпрези Люді Костюк, імпрезовій референтці Відділу, яка дуже гарно вив'язалась у веденні програми. Анна Пущумуха — культоосвітня референтка приготувала й прочитала дуже змістовий реферат про життя й творчість поетеси. Були прочитані твори Лесі Українки, переплетені музичним оформленням на тасьмі інженера Осипа Гапія. Твори читали Ольга Линник — „Чи довго ще?", Євгенія Євдошин — „Ні, я покорити її не здолаю", Тоня Туринська — „На давній мотив". У свою чергу ми завдячуємо інженерові О. Гапієві за його допомогу при кожній імпрезі, яку ми відбуваємо у нашому Відділі. Мистецька референтка Галина Кандюк чудово вдекорувала сцену власними вишивками та керамікою її праці, за що її сердечна дяка. На закінчення нашого святкування господарська референтка Тоня Туринська при допомозі членкинь приготувала перекуску. Ще довго всі в дружній атмосфері гостилися, ділячись своїми думками та враженнями.

Ольга Линник

В Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

й досі. Д-р Я. Палох підкреслив, що може як ніколи перед тим „ми потребуємо повернення до Шевченка, до його незрівняної книги „Кобзар", його неперевершених поезій, які для багатьох стали 'совістю і законом', як писала свого часу поетеса Ліна Костенко".

Хор „Прометей" з Філядельфії, який підготовив окремий шевченківський репертуар, відспівав ще у першій частині пісні: „Косар", муз. С. Людкевича, „Огні горять", муз. І. Воробкевича і С. Людкевича, соліст Іван Павлічка, „Було колись", муз. Ф. Колесси, і „Садок вишневий" муз. А. Гнатішина.

Соліст-бас С. Шкафаровський з великим відчуттям відспівав пісні: „Під твою милість", слова і муз. І. Соневицького, „Ой Дніпре, мій Дніпре", муз. М. Лисенка, „Реве та стогне", муз. М. Лисенка, а на закінчення „Прометей" виконав кантату „У неділеньку, у святую" муз. К. Стеценка, знову ж таки з гостинним виступом соліста С. Шкафаровського. Немає навіть сумніву, що гостинний виступ С. Шкафаровського разом з хором „Прометей" значно збагатив програму.

Шевченківський концерт випав напрочуд гарно і був гідним вшануванням Т. Шевченка, пробудителя і борця за права українського народу. Шкода тільки, що не було більше людей. Мала фреквенція громади не свідчить добре про наше відношення до Шевченка, який повинен служити прикладом для усіх поколінь.

Концерт закінчено подякою І. Длябоги і відспіванням українського національного гимну.

Про ліквідацію...

(Закінчення зі ст. 2)

го вже раніше зробили большевики львівським і тернопільським православним єпископом і Нестором, якого „висвячено" на єпископа для Мукачева, прийняли „відречення від латинських блудів" від присутніх на „Соборі" священиків. Опісля вислано чолобитні Московському й Константинопільському патріярхам та Сталінові і Хрущову. Після обіду 9-го березня відбулася в катедрі св. Юра відправа та проголошено недійсною Берестейську Унію.

Костельника вбило незабаром на вулиці Львова наше підпілля, а „єпископ" Мельник помер в дорозі нагло, везучи до Москви чудотворну ікону Матері Божої з Самбора.

Не зважаючи на все, Українська Католицька Церква, побудована на сильній Петровій скелі росте, кріпшає і розвивається. Католицька Церква — це єдина Церква, що об'єднує багато обрядів, поєднує їх гармонійно та помагає народам зберегти їхню національну окремішність. Тільки тому, що вона збудована на Петровій скелі, вона має силу, авторитет і довір'я. Показується, що не можна людині вирвати з серця віри в Бога, та що релігія є тим чинником, що рятує народ не тільки морально, але й національно. Пригадуємо собі, як скоро після Другої світової війни в західніх областях України поширилася поголоска про чудесну появу Матері Божої в селі Середнє Станиславівського району, яка заповіла, що Українська Католицька Церква скоро відродиться.

Про мучеництво Української Католицької Церкви писав флямандський тижневик „Ніеве Гійден" у числах 44-му і 45-му в 1947 році: „Коли совєти звернулися до канцлера Львівської митрополичої капітули з пропозицією, щоб він перейшов на православ'я і так урятував своє життя, він гордо заявив: „Я християнин-католик і ним хочу померти". А скільки їх таким способом спокійно померли, не роз'єднавшись із своєю вірою?"

З жалем стверджує вище згаданий тижневик, що західньоевропейська преса, а передусім католицька, не присвячує цій справі належної уваги. Він каже: „Колись бельгійська преса мужньо виступала проти релігійних переслідувань у Мехіко... Кампанія пішла була так далеко, що мехіканський уряд склав проти неї окремий протест до бельгійського уряду... Сьогодні ж католицькі газети присвячують чимало місця поміщенню світлин повішених у Петербурзі... Під сенсаційними заголовками газети висувають різні скандальні історійки, але одночасно забувають писати про найбільш ганебне діло нашого часу, а саме — про переслідування і нищення прав людини..."

Нам здається, що сьогодні ми на добрій дорозі до порозуміння і єдности обидвох Українських Церков. Нас в'яже горе невимовних терпінь однієї і другої Церкви. Хай же річниця ліквідації большевиками українських Церков, Православної і Католицької, перетворить наші взаємні упередження в один творчий порив до духового об'єднання українського народу! Того від нас вимагає історичний катаклізм. Ми віримо, що вже скоро прийде час, коли відкриється вільна дорога, якщо не нам то нашим дітям, чи внукам, на нашу батьківщину. І тільки люди, що серед тутешнього бездоріжжя на еміграції затримали чистим наш обряд, матимуть змогу успішно вести працю над відбудовою нашої Церкви на рідних землях.

Друге...

(Закінчення зі стор. 1)

Він побував у З'єднаних Стейтах Америки як член управи Товариства єврейсько-українських зв'язків і відвідав українські громади в Лос Анджелесі, Сан Франсіско, Бостоні, Дітройті, Ню Йорку, де виступив з доповіддю „Українсько-єврейські стосунки у совєтських концтаборах та в Ізраїлі".

До редакції щоденника „Свобода" М. Хейфец прийшов у супроводі голови Українсько-Єврейського Товариства інж. Євгена Стахова та члена Управи Івана Хамуляка. В приміщенні Українського Народного Союзу відбулася їх зустріч з членами Головного Екзекутивного Комітету. Гість з Єрусалиму поінформував про роботу Товариства, про проблеми, які стоять перед його членами, про судовий процес над І. Дем'янюком.

— Як не дивно, але процес над Іваном Дем'янюком сприяв послабленню українофобії в Ізраїлі, — сказав М. Хейфец. — Спочатку суд викликав не тільки зацікавлення, але й хвилю ненависти до українців. Всі були переконані, що на лаві підсудних сидить „чудовисько", що судять „Івана Грозного". Та дуже скоро виявилося, що „кат Треблінки" якщо він і був там, то був „пішаком", рядовим виконавцем, якого, як і багатьох інших, змусили там працювати. Ізраїльтяни побачили, що замість „Івана Грозного" судять скромну людину, яка пройшла, як і багато колишніх совєтських євреїв, тяжке життя, була свідком страшного голоду, штучно викликаного Сталіном і його прибічниками на Україні в 1932-33 роках. Всього цього переважна більшість людей в Ізраїлі не знала. Міт став реальністю: судять людину, яка не ставила своєю метою знищувати євреїв. Тому багато тих, які ще недавно ставилися до українців насторожено, нерідко ворожо, почали міняти свої погляди.

Наш гість висловив багато цікавих думок з приводу судового процесу. Він вважає, що хоч І. Дем'янюка судять у демократичній країні, сама судова процедура ведеться досить грубо. Дуже часто прокуратор переступає рамки дозволеного — ображає свідків, що є недопустимим у будь-якій країні, особливо у демократичній. Так було, наприклад, коли давав зізнання історик з Англії Ніколай Толстой, а також докторантка Колюмбія Пацифік університету з Каліфорнії Аніта Причард, яка навіть намагалася покінчити життя самогубством, що є унікальним у світовій судовій практиці. На думку М. Хейфеца, помилкою було і те, що прокуратура допустила до виступу на суді спеціяліста з жидівського голокосту, ізраїльського історика і директора музею Яд Вашем д-ра Іцака Арада. Якби вина І. Дем'янюка була доказана, тоді виступ д-ра І. Арада був би вмотивованим.

— Ми, члени Товариства єврейсько-українських зв'язків, вважаємо, що українофобія є негативним явищем і робимо все можливе, щоб викорінити її, — заявив гість. — З цією метою ведемо в Ізраїлі відповідну роз'яснювальну роботу, стараємося реагувати на кожну негативну статтю, що появляється в газеті чи журналі в Ізраїлі.

Прихильні статті М. Хейфеца, який є членом редакційної колеґії журналу „22", що виходить в Ізраїлі, друкуються у багатьох газетах і журналах: „Новое Русское Слово", „Время і Ми", „Круг", „Посев", „Трибуна", „Факти і Мислі", „Континент" тощо.

У свою чергу, голова управи Українсько-Єврейського Товариства інж. Є. Стахів сказав, що члени Товариства борються проти проявів антисемітизму в Америці і роз'яснюють, яку шкоду приносить це явище обом народам, що прагнуть знайти шляхи до порозуміння. З цією метою Товариство проводить конференції, дискусії, зустрічі, в яких беруть участь українці і жиди. Кожний, хто виступає на цих зустрічах, погоджується, що між жидами і українцями не повинно бути ворожнечі і що давно пора перестати висувати таке поняття як колективна відповідальність, коли окремі випадки антисемітизму приписуються всьому українському народові.

М. Хейфец повідомив, що Товариство єврейсько-українських зв'язків плянує у наступному році провести в Єрусалимі наукову конференцію, яка сприяла б дальшому поліпшенню стосунків між обома народами, і запрошує усіх, хто зацікавлений в цьому, приїхати на конференцію.

У розмові з членами Головного Екзекутивного Комітету гість апелював, щоб українська спільнота робила більше старань щодо звільнення українських політв'язнів, які, не зважаючи на оголошену совєтським урядом амнестію, і далі перебувають у жахливих умовах ҐУЛагу. Він розповів про свої зустрічі з В. Стусом, якого Зорян Попадюк назвав „найбільшим поетом сучасної України".

— Ми, в'язні Мордовського „Дубровлагу", знали Василя Стуса як українського патріота, громадського діяча, а як національного поета — не знали його. У мене в Ізраїлі є приятелька, колишня киянка Майя Каганська, яка чудово знає українську мову. Я дав їй прочитати „Полімпсести" збірку віршів Стуса, — розповідав М. Хейфец. — І знаєте, що вона сказала? „Такої прекрасної мови, як у Стуса, нема ні в кого з сучасних українських поетів. Тобі пощастило в житті, що ти познайомився з такою великою людиною".

Коли зайшла мова про „Українські силюети" і М. Хейфец натякнув, що було б добре, якби Український Народний Союз видав книгу англійською мовою, щоб і англомовні читачі Америки мали змогу більше дізнатися про українських патріотів, в'язнів ҐУЛагу, головний предсідник УНС д-р Іван Флис підтримав що ідею і сказав, що як тільки Видавництво „Свобода" одержить англійський переклад „Українських силюетів", УНСоюз приступить до її друкування.

Видання книги відомого жидівського активіста в українському видавництві, як сказав пресовий референт Українсько — Єврейського Товариства інж. І. Хамуляк, „спричиниться до ще тіснішої співпраці обох наших товариств і сприятиме взаєморозумінню між українським і жидівським народами".

Н. Лончина працює у бібліотеці Іллинойського університету

З кінця минулого року мгр Наталя Лончина прийняла посаду бібліотекаря-катальоґера у Слов'янській і східньо-европейській бібліотеці Іллинойського університету в Урбана-Шампейн. Перед прийняттям цієї професійної позиції мгр Лончина працювала бібліотекарем у бібліотеці Вейн Стейт університету, а опісля в Публічній бібліотеці міста Дітройту. Вона теж учителювала (викладала українську мову та мистецтво) в українській католицькій середній школі Непорочного Зачаття в Гемтремк, Мишиґен. Мгр Лончина здобула вищу освіту також у Дітройті; вона осягнула ступень бакалавра з мистецтва з визначним успіхом у Вейн Стейт університеті в 1970 році та продовжувала студії з мистецтва протягом наступного року в міжнародньому Центрі Мистецтва у Флоренції. Студії бібліотекознавства вона закінчила також знову у Вейн Стейт університеті, осягнувши ступень маґістра з тої ж ділянки, в 1985 році.

Одною з головних причин, яка заважила на виборі мгр Лончини з-поміж низки потенційних кандидатів на згадану працю, було володіння українською мовою та знання головних ділянок українознавства, яке вона осягнула ще в часі свого початкового та середнього шкільного навчання й опісля на літніх курсах українознавства в Українському Католицькому Університеті в Римі, на які вона учащала протягом кількох літніх сесій (як відомо, літні українознавчі курси в УКУ провадив на протязі довгих літ покійний батько Наталі проф. Богдан Лончина).

Мгр Лончина почала свою працю асистентом професора. Її праця буде зосереджуватися зокрема на каталогуванні мікрофільмів для наукових дослідників Літньої Дослідної Ляборатірії Сходу Европи та мікрофільмів рідкісних українських матеріялів (монографій і серійних видань), що їх бібліотека закуповує з Фонду родини інж. Володимира Браткова з Чикаго. Почавши свою щоденну професійну працю, проф. Лончина включилась вже також у працю Української Науково-Дослідної Програми та Української Студентської Громади при Іллинойському университеті. Вона також являється активним членом Українського бібліотечного товариства Америки, Американської бібліотечної асоціяції, Американської асоціяції слов'янських студій та ряду інших українських та американських професійних і культурних організацій. Проф. Наталі Лончині бажаємо обильних успіхів у її праці.

М. Дмитрин

Ділимося сумною вісткою, що дня 10-го квітня 1988 р. упокоїлася в Бозі наша Дорога
ДРУЖИНА, МАТИ І БАБЦЯ

бл. п.

АННА МАКАР

ПАНАХИДА — в середу, 13-го квітня 1988 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в четвер, 14-го квітня 1988 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на цвинтар St. Charles, L.I., N.Y.

У глибокому смутку:
муж — МИХАЙЛО
син — ІВАН з дружиною МАРУСЕЮ
донька — СТЕФАНІЯ з мужем МЕЛЛ
внуки — ТИМКО, МАРКО, ВАСИЛЬКО
внучка — ТАНЯ
свати — Родина ШИШКА
кузинка — в Канаді
та ближча і дальша Родина

У глибокому смутку ділимося болючою вісткою, що 12-го березня 1988 р. у ранніх годинах відійшов від нас несподівано у Вічність
наш Невіджалуваний
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, ШВАҐЕР, ВУЙКО, СТРИЙКО І СВАТ

бл. п. маґістер філософії

ЮРІЙ БОГДАН КОРДУБА

нар. 7-го травня 1904 р. у родині о. Петра та Софії Кордубів.

ПАРАСТАС відбувся у неділю, 13-го березня 1988 р. у похоронному заведенні Колодій-Лазута, Парма, Огайо.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 14-го березня 1988 р. в українській католицькій церкві св. Покрови у Пармі, Огайо.
Тлінні Останки зложено на українськім католицькім кладовищі св. Петра і Павла у Пармі, Огайо.

У безмежному смутку залишив:
дружину — МАРІЮ з КОВЧІВ
синів —
ТАРАСА з дружиною ІРЕНОЮ та доньми ЛЯРИСОЮ І ЛЮБОМИРОЮ
д-ра ЖДАНА з дружиною ОКСАНОЮ та донею ТИРСОЮ
проф. БОРИСА з дружиною ҐЕЗЕЛЕЮ та синами БОРИСА II І АНДРІЯ та донею ЛІСУ-МАРІЮ
братів —
інж. ДАМЯНА з родиною
ВОЛОДИМИРА з родиною
сестру — МАРІЙКУ з родиною
сестрінки —
д-ра КУРИЛАСА СТЕФАНА з родиною
д-р КУРИЛАСА РОМАНА з родиною
ЙОСАФАТА КУРИЛАСА з родиною
д-р ЛЮБУ С. з КУРИЛАСІВ з донею
ГЛУХОВЕЦЬКОГО ЕМАНУЕЛЯ з родиною (Канада)
ГЛУХОВЕЦЬКОГО ЯРОСЛАВА з родиною (Канада)
двоєрідного брата — ЛИТВИНА ЯРОСЛАВА з родиною
кузенів —
СТАСЮКА МАРКІЯНА з родиною
СТАСЮКА МАРІЯНА (МАКО) з родиною
братанка — РУБІНҐЕР ОЛЯ з родиною
та ближчу і дальшу родину: КУПЧАКИ, М. БОДНАРІ, КОВЧІ з Клівленду, КОВЧІ з Канади та ТРУШІ

У ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ НЕВІДЖАЛУВАНОЇ СМЕРТИ
нашої Незабутньої і Дорогої
ДРУЖИНИ і МАМИ

бл. п.

ВІРИ ПОЛІЩУК

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 24-го квітня 1988 року в катедрі св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й.
160 Захід 82-га вулиця

Початок Служби Божої о год. 10:30 ранку, а після Служби Божої Панахида.

Просимо згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.

Муж — ІЛАРІОН
Донька — ЛАРИСА з мужем РОБЕРТОМ КРАВФОРДОМ

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Лишається дуже мало часу для приготувань до гідного відзначення найбільше величної події української історії, 1000-ліття прийняття християнства українським народом.

Допоможіть своєю скорою і щедрою пожертвою виконати всі заплановані акції Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні.

Чеки проситься виставляти на: UUARC, INC. — MILLENNIUM OF CHRISTIANITY IN UKRAINE FUND та висилати на адресу: 1319 W. Lindley Avenue, Philadelphia, Pa. 19141.

Пожертви звільнені від уподаткування.

Складаю (складаємо) пожертву в сумі ....

Посвідку проситься виставити на ....
(по-англійськи)

....

та переслати ....
на адресу ....
(по-англійськи) ....

....

Дата ....

.... Підпис

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками або поштовими переказами на

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $ ....

ім'я та прізвище ....

число дому, вулиця ....

місцевість .... стейт .... поштовий код ....

Про виступ...

(Закінчення зі ст. 2)

ність — але і правда, що насильство не завжди і не супроти усіх дає якісь результати. Спротив проти насильства, проти диктату є підґрунтям у всіх трьох п'єсах. У третій, в „Катастрофі", гідна глибокої застанови є роля асистентки — Ксеня Мариняк. Вона потребує мати свою думку, свої завваги, але брак її сили бути послідовною, вона скоро уступає. Катастрофа зробила дуже сильне враження: ідея автора добре відчитана, гра акторів дуже добра.

Авангардний Театр з Торонто не тількипредставив себе у доброму новітньому театральному жанрі, приблизив чикаґській публіці відомих в театральному світі авторів, але на другий день, в неділю виступила ця молодь, як церковний хор, співаючи з великим розумінням і відчуттям св. Літургію. Це видко дуже обдарована, працьовита група молоді, амбітна у своїх творчих пошуках заслуговує вповні на підтримку.

До Чикаґо приїхали за старанням Братства Бориса і Гліба, при парафії свв. Володимира і Ольги і були гостями цього братства і хору „Прометей".

Мої Великодні

(Закінчення зі ст. 2)

І пройшло ще багато років. І прийшла ще одна Страсна П'ятниця... і ще один Великдень... І згадалися ридання Пречистої Богоматері під хрестом замученого Ісуса і моя мама, що так тісно тулила мене до себе, мов би хотіла заховати мене перед моїми страстями... Не заховала... як не заховала і себе перед своїми...

І рік за роком оспівуємо Христе Твоє Воскресіння. Розкинені, розгублені по світі і вже без надії на поворот у рідний край. Тверда дійсність доношує нас до кінця нашої мандрівки...

І молимось,і б'ємо поклони і тужимо за батьківщиною. І так щиро і голосно співаємо „Боже, нам єдність подай!" — І... розсварені незгодою, розбратом та суспільними нерівностями, гриземося, розділяємося церквами. Творимо свої загумінки, а ворог радіє і гадюкою підповзує поміж нас і без труду доконує своє завдання.

Ісусе Христе! Ти все дав нам тут. І захист і волю і добробут, та розуму забув Ти дати... чи може розгубили ми його по світу?...

Освяти нас св. Духом! Подай ласку самовідречення пастирям нашим! Зрівняй нас! З'єднай нас в одному колі, в одній Церкві — нашій, Українській Церкві, Христе!... Тоді із славою Твого Воскресення прийде і наш Великдень.

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу Округи Дітройт
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

ОДНОДЕННИЙ ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС

— відбудеться —

у неділю, 24-го квітня 1988 року, години Курсу: 10-та ранком до 4-ої по пол. в Українському Культурному Центрі
26601 Ryan Road, WARREN, Mich. 48091

Курс переведе **Володимир Сохан,**
головний секретар Українського Народного Союзу

- В Одноденному Курсі мають взяти участь: усі секретарі і їх заступники, відділові організатори, члени Окружного Комітету та усі, що є заінтересовані у продажі чи купні нових забезпеченевих грамот.
- Курс пічнеться точно в 10-ій годині ранку. Свій церковний обов'язок треба сповнити перед курсом.
- Ранком буде подана кава і солодке, повний полуденок в полудні. Кошти за приміщення і харчі покриває УНСоюз.
- Прошу зголошувати телефонічно або листовно свою участь до: РОМАН ЛАЗАРЧУК, 6810 Resemont, Detroit, Mich. 48228, тел.: 336-5486 або до РОМАН ТАТАРСЬКИЙ, 26786 Eureka, Warren, Mich. 48091, тел.: 756-8229

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

Роман Татарський *голова* — **Роман Лазарчук** *секретар*

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 9

С. Олексів, Керґонксон	22.00
К. Миско, Керґонксон	17.00
А. Пірко, Чикаґо	17.00
П. Буковинський, Бейон	12.00
В. Мокей, Вотерліт	12.00
М. Прончак, Лігайтон	12.00
С. Сахарук, Вінгам	12.00
Й. Сиґіда, Савт Орендж	12.00
С. Чучук, Чикаґо	12.00
О. Яремко, Лівінґстон	12.00
А. Яріш, Рочестер	12.00
І. Благий, Рочестер	10.00
А. Долінай, Гетборо	10.00
Н. Кончак, Дітройт	10.00
А. Новицький, Ґленв'ю	10.00
Я. Ракочий, Лівінґстон	10.00
М. Стефанишин, Ворм Мінерал Спрінґ	10.00
Н. Хойнацька, Овк Форест	10.00
Х. Шатинська, Чикаґо	10.00
М. Буряк, Юньйон	7.00
М. Дембіцький, Стемфорд	7.00
Р. Дражньовський, Мекван	7.00
А. Квітка, Вінтер Парк	7.00
С. Лагола, Перт Амбой	7.00
О. Лободоцький, Лівонія	7.00
Г. Наганда, Філядельфія	7.00
А. Осадца, Ґлен Спей	7.00
Ю. Старосольський, Силвер Спрінґ	7.00
О. Троян, Македонія	7.00
Я. Сенишин, Ґеркімер	5.59
Ю. Воронецький, Чикаґо	5.00
А. Гаргай, Ляшін	5.00
І. Гассак, Істон	5.00
С. Івасечко, Редінґ	5.00
Й. Сахно, Сен Гозе	5.00
Д. Хухра, Керґонксон	5.00
М. Овсіюк, Гемпден	4.00
В. Баран, Голливуд	2.00
К. Баралецька, Перт Амбой	2.00
О. Білецька, Індіенаполіс	2.00
М. Борисюк, Стемфорд	2.00
В. Боярський, Юньйон	2.00
Г. Буранич, Коговз	2.00
В. Ваверчук, Ворм Мінерал Спрінґ	2.00
А. Волошин, Чикаґо	2.00
С. Волянський, Редінґ	2.00
Р. Гарас, Бетлегем	2.00
А. Ґичко, Дітройт	2.00
М. Гірняк, Парма	2.00
Я. Городецький, Кендел Парк	2.00
А. Ґолондзовська, Сомервілл	2.00
В. Ґордон, Лос Анджелес	2.00

А. Давиденко, Бруклин	2.00
Н. Дембіцький, Гарвуд Гайтс	2.00
І. Деркач, Калумет Сиѓі	2.00
М. Дзядик, Піттсбурґ	2.00
В. Задор, Сомервілл	2.00
А. Закревський, Миддл Виледж	2.00
А. Івасишин, Фляшінґ	2.00
М. Ільяшенко, Тіволі	2.00
С. Качмар, Честер	2.00
М. Кіс, Сен Бруно	2.00
А. Ковальська, Саратоґа Спрінґ	2.00
М. Коренда, Дітройт	2.00
Ю. Коротко, Бінґгемптон	2.00
П. Корочинський, Янґставн	2.00
Я. Кравчук, Філядельфія	2.00
О. Лехнюк, Чикаґо	2.00
С. Літепло, Бруклин	2.00
І. Лучинський, Бренфорд	2.00
А. Лучків, Редінґ	2.00
О. Марчук, Гінсдейл	2.00
С. Мисюґа, Ваєндот	2.00
І. Мелінишин, Овк Форест	2.00
М. Мушинський, Дітройт	2.00
Т. Мельничук, Філядельфія	2.00
Ю. Музика, Йонкерс	2.00
А. Нестор, Гартфорд	2.00
В. Ніщук, Балтимор	2.00
Ю. Павлівець, Квінс Виледж	2.00
Г. Павлічко, Рочестер	2.00
М. Панкевич, Ню Гейвен	2.00
д-р Т. Парфанович, Чикаґо	2.00
Т. Пастушенко, Юньйон	2.00
В. Пацула, Вайнсбурґ	2.00
О. Петеш, Портленд	2.00
Е. Піндічук, Оссінінґ	2.00
Т. Сапій, Йонкерс	2.00
д-р Д. Самотулка, Сомервілл	2.00
Г. Святківський, Словн	2.00
С. Серабин, Лонґ Айленд Сиѓі	2.00
С. Скопоздра, Бриджпорт	2.00
І. Солук, Голливуд	2.00
А. Тишко, Філядельфія	2.00
А. Токе-Фоті, Фт. Лодердейл	2.00
В. Федуняк, Голлісвуд	2.00
С. Хом'як, Чикаґо	2.00
О. Чорній, Балтимор	2.00
Й. Шарун, Чикаґо	2.00
Д. Ясінська, С. Амбой	2.00

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє, що
на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили:

I-88

500.00 дол. — д-р Галина Скорецька (друга рата жертви в сумі 1,000.00 дол.);
225.00 дол. — Осип Бережницький (з нагоди 95-их уродин);
200.00 дол. — Андріян і Лариса Долінські;
по 100.00 дол. — д-р Михайло і Марія Логаза, Володимир Клапіщак, Марія Марусяк (у пам'ять бл. п. Марії Янківської), Роман і Анна Маць, д-р Роман і Лідія Смик (родинна пожертва за 1-ий квартал 1988 р.);
по 50.00 дол. — Дмитро Шумило, д-р Михайло Цегельський, Олександер Смаль, Модест і Ірена Кливак, Марта Рудик, д-р Роман Дикий, Богдан і Зореслава Мисько, Марія Крижанівська;
по 30.00 дол. — Діонізій Кузмович, Ростислав Д. Петрів;
по 25.00 дол. — Микола Стасів, Александра Пакуляк, Наталія Мітрінґа, Олена Куса (у пам'ять сина бл. п. Володимира Біленького і синової Тереси та мужа бл. п. Івана Кусого), Степан Кікта, Омелян Суховерський;
по 20.00 дол. — Володимир Черевко, Ольга Демчук, Стефанія Кожушко, д-р Борис Филипчак, Омелян Михайло Тишовницький;
по 15.00 дол. — Михайло й Олена Елиів, Роман Мельник;
по 10.00 дол. — Михайло Хомин, Микола Стин, Іван і Марія Ґумовські, Володимир Барагура, Софія Теслюк, Микола Ромах;
5.00 дол. — Р. Терлецький

На радіопрограму „Голос Української Діяспори" зложили:

150.00 дол. — Юрій Мицак;
125.00 дол. — Стефан Феденко;
50.00 дол. — Дарія Кузик;
30.00 дол. — Марія Марусяк (у пам'ять бл. п. Марії Янківської);
по 25.00 дол. — Іван і Софія Головка, інж. Стефан і Христина Чорпіта, інж. Володимир Винницький

Коляда у Філядельфії, Па. — зложили:

100.00 дол. — д-р Роман Дикий;
по 50.00 дол. — Марія Каплиста, Юліян і Лідія Крижановські, Петро Длябога, Володимир і Катерина Березяк;
30.00 дол. — Олена Филипович;
по 25.00 дол. — Теодосія Брикович, Рома Кузла, Володимир Обущак, Наталія Карплюк, Олена Ощипко, д-р Микола Воитович, Ігор Кунаш, Зеновій Яримович, Корнило Филипович, Григорій і Анна Олійник, Теодор Крочак, Ярослав Бобинський;
по 20.00 дол. — Роман Завицький, Й. І. Пенкальський, Марія Данилів, Варвара Ш[illegible], Елі Прончик О. Д., Богдан Махух, І. М. Куземський;
по 15.00 дол. — Орест Швед, Ірена Райнер, Володимир Кебуз;
по 10.00 дол. — Софія Слонська, Стефан Рожок, Анна Маґера, Анна Кос, Микола Бойчук, Мирослав і Іванна Субтельні, Микола Маслій, Михайло Елко, Йосиф Кусен, Дарія Химич, Микола і Лідія Бульба, Роман і Ірена Кравців.

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Ольги Пришляк, яку перевів д-р Ярослав Остапюк з рамени Укр. Патр. Т-ва, Відділ в Гартфорді, Конн. — зложили:

по 100.00 дол. — Олександер і Анна Пришляк, Петро і Стефанія Пришляк;
по 50.00 дол. — д-р Андрій і Марта Мостович, Андрій Пришляк, Микола й Олександра Крумшин;
25.00 дол. — Микола й Оля Зацухний;
по 20.00 дол. — Ірся Пришляк, Микола і Нуся Хоманчук, Евгенія Добчанська, Іван і Телі Босак, Семен і Іванна Кравець, д-р Михайло й Іванна Яцух, Любомир Рокицький;
по 10.00 дол. — д-р Ярослав і Ірена Остапюк, Павло й Анна Крамар, Іван і Марія Забитовський, Григорій Южин, Антін Наконечний, Володимир і Евгенія Саляк, Володимир і Стефанія Стасишин, Надія Гафткович; Софія Туркало, Володимир Кифор, Ольга Мединська, Микола і Марія Зень, Іван і Леся Яриш;
5.00 дол. — Петро Кучерявий

Датки на Патріярший Фонд: Укр. Патр. Т-во, Відд. в Баффало, Н. Й., переслала Оксана Бережницька, Голова

345.00 дол. — 1-ша рата збірки за 1987 рік

Збірка в пам'ять бл. п. Теофілі Конотопської, яка була своячкою Покійного Патріярха Йосифа — зложили:

50.00 дол. — Ірина Гнатик;
40.00 дол. — Родина Заньків;
по 10.00 дол. — Михайло і Надія Блендонօгі, Оксана Бережницька, Тадей Михаськів, Марія Лещишин, Микола і Таня Паславські, Василь і Марія Сивенькі, Григорій Олексій.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No. 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa. 19117

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СОФІЯ СТОЛЯРЧУК, член УНС Відд. 480-го ім. св. Юрія Переможця в Сарнії, Онтаріо, померла 4-го грудня 1987 року на 69-му році життя. Нар. 1918 року в Полтаві, Україна. Членом УНС стала 1971 року. Залишила пані Оксану Бубна з родиною. Похорон відбувся 7-го грудня 1987 року на цвинтарі Фаірв'ю в Наягра Фоллс, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослава Смольська, секр.

МАРІЯ ПЛЕКАН, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., померла 12-го березня 1988 року на 93-му році життя. Нар. 10-го січня 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку синів Івана, Данила і Василя, доньку Анну Попович, внуків і правнуків. Похорон відбувся 14-го береня 1988 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

МИХАЙЛО ПАВЛОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 191-го ім. св. Миколая в Трой, Н.Й., помер 26-го січня 1988 року на 81-му році життя. Нар. 1906 року в Кінґстоні, Па. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину, три доньки і сина. Похорон відбувся на цвинтарі у Вотерліт, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ГОДЗУК, член УНС Відд. 120-го в Лакаванні, Н.Й., померла 21-го лютого 1988 року на 58-му році життя. Нар. 8-го жовтня 1929 р. в Аліквіппі, Па. Членом УНС стала 1948 року. Залишила у смутку мужа Івана, синів Івана і Роберта, брата Михайла і сестер Анну, Олену і Ольгу та дальшу родину. Похорон відбувся 24-го лютого 1988 року на цвинтарі Св. Хреста в Лакаванні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ОВЕРКО, член УНС Відд. 371-го Т-ва „Запорозька Січ" в Нюарку, Н.Дж., помер 9-го березня 1988 року на 84-му році життя. Нар. 1904 року. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Еву і дочку Марію. Похорон відбувся на цвинтарі Сарасота Меморіял Парк в Сарасоті, Фл.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Дереш, секр.

ЙОСИФ А. ЛЕҐНО, ст., член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 19-го лютого 1988 року на 68-му році життя. Нар. 30-го травня 1919 року. Членом УНС став 1983 року. Залишив у смутку дружину Люсіл, синів Йосипа, Михайла і Івана з дружинами, доньку Мінел, брата Фреда, сестру Мілдред, трос внуків і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Приймак, секр.

МИХАЙЛО РИБАК, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл. помер 4-го березня 1988 року на 67-му році життя. Нар. 1921 року в Пуниві, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Марію, двох синів Богдана і Володимира з родинами і п'ять внуків; трьох братів і дві сестри в Україні. Похорон відбувся 7-го березня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

АННА ТОКАРЧУК, член УНС Відд. 44-го в Нортгемптоні, Па., померла 14-го березня 1988 року на 77-му році життя. Нар. 15-го листопада 1910 року в Назареті, Па. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дочку Марію Арит, сестру Стеллу Вашко, двоє внуків і правнука. Похорон відбувся 17-го березня 1988 року на Укр. Православному цвинтарі в Нортгемптоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ КУНИЦЬКА, член УНС Відд. 266-го ім. Івана Франка в Амстердамі, Н.Й., померла 17-го березня 1988 року на 84-му році життя. Нар. 1898 року в селі Білий Камінь, Золочів, Україна. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі С. Миколая в Амстердамі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Володимир Варшона, секр.